

مولوی، دیوان شمس، شماره ۳۰۵۷

اگر ز حلقه این عاشقان کران گیری
دلت بمیرد و خوی فسرندگان گیری

گر آفتاب جهانی چو ابر تیره شوی
وگر بهار نوی مذهب خزان گیری

چو کاسه تا تهیی تو بر آب رقص کنی
چو پر شدی به بن حوض و جو مکان گیری

خدای داد دو دستت که دامن من گیر
بداد عقل که تا راه آسمان گیری

که عقل جنس فرشتهست سوی او پوید
ببینیش چو به کف آینه نهان گیری

بگیر کیسه پرزر باقرضواالله آی
قراضه قرض دهی صد هزار کان گیری

به غیر خم فلک خم‌های صدرنگ است
به هر خمی که درآیی از او نشان گیری

ز شیر چرخ گریزی به برج گاو روی
خری شوی به صفت راه کهکشان گیری

وگر تو خود سرطانی چو پهلوی شیری
یقین ز پهلوی او خوی پهلوان گیری

چو آفتاب جهان را پر از حیات کنی
چو زین جهان بجهی ملک آن جهان گیری

براً چو آب ز تنور نوح و عالمگیر
چرا تنور خبازی که جمله نان گیری

خموش باش و همی‌تاز تا لب دریا
چو دم گسسته شوی گر ره دهان گیری